

Arrest

nr. 66 223 van 5 september 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ghanese nationaliteit te zijn, op 25 augustus 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 12 augustus 2011.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 1 september 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 september 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat S. DEMEERSSEMAN en van attaché J. VERSTRAETEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1.1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een Ghanees staatsburger te zijn van Ashanti origine en afkomstig uit Abenase. U behoort tot de koninklijke familie van Abenase. U verliet Abenase in 1987 en u verbleef voor drie jaren in Adenta, Accra. Daarna ging u naar Kumasi. Na uw huwelijk verbleef u in Kwamo. Op 10 februari 2005 stierf de chief van Abenase, Yaw Boakye II. Op 28 maart 2011 duidde de Queen Mother u aan als zijn opvolger. Haar keuze werd goedgekeurd door de andere subchefs van het dorp. Er werd poeder over u gegooid en u werd de chief van Abenase. De volgende dag kwam een menigte gewapend met messen en stokken richting het paleis. Er werd gezegd dat de familie Aseni niet akkoord ging met uw aanstelling als chief. U ging zich verbergen in een kamer. U hoorde dat er op de deuren werd geklopt en u sprong uit het raam. U liep weg. U vroeg later aan de Queen Mother waarover het incident ging. Ze zei dat

andere families niet aanvaardden dat u op troon kwam, maar dat zij u had uitgekozen en ze bij haar keuze bleef. U besloot om het dorp te verlaten en te wachten tot de situatie kalmeerde en u een kans had om met de andere families te praten en uw troonsafstand voor te stellen. U vluchtte naar Juaben, waar u ongeveer een week verbleef. Uw vriend (K.A.) contacteerde uw vrouw. Er werd u gemeld dat de situatie nog niet gekalmeerd was en het beter was om naar Accra te gaan. (K.A.) bracht u in contact met iemand in Accra die uw vertrek uit Ghana regelde. Op 26 juni 2011 gaf (K.A.) u uw paspoort terug en u reisde diezelfde nacht. U kwam op 27 juni 2011 in België aan. U werd tegengehouden door de Federale Politie omwille van een vervalst visum. U werd overgebracht naar het gesloten transitcentrum 127bis te Steenokkerzeel. U was in het bezit van een Ghanees paspoort (n°H1328953 op naam van (S.O.) en met een Schengenvisum van Frankrijk F58841963), waarbij door de Federale Politie een vervalsing van het visum werd vastgesteld (zie verslag Federale Politie BN/3292/11 en VVR/706/ET dd.27.6.2011). U hebt op 6 juli 2011 in België asiel gevraagd. U vernam na uw aankomst in België dat uw vader overleden is, maar u weet niet in welke omstandigheden.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een 'gegronde vrees voor vervolging' zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat uw asielaanvraag laattijdig werd ingediend.

U verklaart op 27 juni 2011 in België te zijn aangekomen. U werd op de luchthaven te Zaventem door de Federale Politie tegengehouden en drie dagen opgesloten. Daarna werd u overgebracht naar het gesloten centrum 127bis te Steenokkerzeel (zie gehoor CGVS, p.7). U verklaart dat u niet wist dat u op iemand beroep kon doen of asiel kon vragen (zie gehoor CGVS, p.8). Pas na uw ontmoeting met een medebewoner in het gesloten centrum, vraagt u asiel. U voegt toe dat u zich voorbereid zou hebben, indien u had geweten dat u asiel zou vragen (zie gehoor CGVS, p.8). Het feit dat u tot 6 juli 2011 wachtte om asiel te vragen vormt op zich een belangrijke aanwijzing dat de ernst van de uw ingeroepen vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie van Genève en van het risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in grote mate kan worden gerelativeerd.

Verder dient er te worden vastgesteld dat u vage en onsamenhangende verklaringen aflegde met betrekking tot de vervolging door de mensen van de Aseni familie omdat u chief werd van Abenase én door de Queen Mother omdat u geen chief van Abenase wilde zijn.

Betreffende de door u beweerde vervolging door de **mensen van de Aseni familie** werd u gevraagd waarom deze mensen u niet als chief van Abenase wilden. U gaf daarop aan dat de mensen akkoord gingen en u aanvaardden als chief. Gelet op het tegenstrijdige karakter met uw eerdere verklaringen – waar u aangaf dat leden van de Aseni familie niet akkoord gingen met deze keuze en het paleis bestormden – werd de vraag herhaald. Daarop gaf u vaag aan dat het een grote familie is en er vele familietakken zijn (zie gehoor CGVS, p.6). Pas later gaf u aan dat één familietak geld heeft en hun eigen chief op de troon wil (zie gehoor CGVS, p.6). U gaf zélf expliciet aan dat u met de andere families wilde praten en hen wou vertellen dat u afstand wilde doen van de troon van chief van Abenase (zie gehoor CGVS, p.5). U deed dit echter niet, omdat u wilde wachten tot de situatie kalmeerde (zie gehoor CGVS, p.5). Indien u daadwerkelijk problemen kende met mensen van de Aseni familie omdat deze mensen u niet als chief wilden en u – zoals u zelf aangaf – afstand wilde doen van de troon van chief van Abenase – waardoor de oorzaak van het conflict tussen u en de leden van de Aseni familie voorbij zou zijn, mag men verwachten dat u uw keuze om geen chief van Abenase te worden, meteen duidelijk maakt aan de mensen van de Aseni familie. Dat u dit niet deed en u uw keuze op geen enkel moment duidelijk maakte, is ongeloofwaardig, daar dit het door u beweerde conflict met de Aseni familie onmiddellijk zou beëindigen. U gaf verder aan dat u vreest gedood te worden bij terugkeer naar Ghana, maar toen u gevraagd werd wie dit zou doen, gaf u vaag aan dat u de mensen vreesde die met stokken en messen kwamen, maar dat u niet kunt zeggen wie dit is (zie gehoor CGVS, p.7). Toen u daarop gevraagd werd waarom u niet naar de politie ging indien u werkelijk vreesde gedood te worden, gaf u aan dat u het wel dacht te doen, maar dat in een soortgelijk geval de politie niets deed; dat ze enkel een verslag opmaken of zeggen dat je moet vluchten voor je leven (zie gehoor CGVS, p.7). Dit is echter geen afdoende verklaring om geen bescherming te zoeken bij de Ghanese autoriteiten.

Hieruit blijkt dat u nagelaten hebt om eerst alle oplossingen en alternatieven in uw land van herkomst te overwegen, alvorens u besloot om internationale bescherming te vragen. U haalt dan ook onvoldoende elementen aan die erop wijzen dat u, omwille van één van de redenen zoals voorzien in de Conventie van Genève, niet op **bescherming van de autoriteiten** kan of zou kunnen rekenen.

Betreffende uw vrees dat de **Queen Mother** u zou dwingen om chief te worden, kunnen volgende bedenkingen geformuleerd worden. Vermits u aangaf dat u met de andere families wilde

praten en hen wou vertellen dat u afstand wilde doen van de troon van chieft van Abenase (zie gehoor CGVS, p.5), werd u gevraagd of u tegen de Queen Mother zei dat u de troon niet wilde. Hierop gaf u vaag aan dat u het haar niet zei maar dat u het haar zou zeggen 'indien u de wil had'. Toen u opnieuw gevraagd werd waarom u niet tegen de Queen Mother zei dat u de troon van chieft niet wilde, gaf u aan dat de Queen Mother wilde dat u chieft zou blijven en u niet met haar in discussie kon gaan (zie gehoor CGVS, p.6). Deze verklaring is dan weer volstrekt in tegenstelling met uw eerdere verklaringen waar u aangaf dat men kan weigeren om chieft van Abenase te zijn (zie gehoor CGVS, p.6). Toen u gevraagd werd of u een oplossing zocht, gaf u ontwijkend aan dat het probleem de hoofdrede was waarom u het dorp verliet. U gaf verder vaag aan dat de mensen u – als uitverkorene om chieft te worden – zouden zoeken en terugbrengen (zie gehoor CGVS, p.6). Toen daarop gevraagd werd wie u zou zoeken, gaf u vaag aan dat de Queen Mother niet weet waar u bent, maar dat ze misschien mensen zal aanduiden om u te zoeken (zie gehoor CGVS, p.7). Niet alleen zijn uw verklaringen vaag en hypothetisch, ook betreffende het door u beweerde conflict met de Queen Mother liet u na om eerst alle oplossingen en alternatieven in uw land van herkomst te overwegen, alvorens u besloot om internationale bescherming te vragen.

Toen bovendien u verder gevraagd werd of u – na uw vlucht uit het dorp – problemen kende in Accra, gaf u aan van niet. U gaf wel vaag aan dat mensen in Adenta (Accra) u herkenden en u vertelden dat u gezocht werd als chieft van 'het dorp' en ze vroegen wat u in Adenta deed (zie gehoor CGVS, p.7). Verder gaf u aan dat u geen andere problemen kende in Ghana en dat uw vrouw noch uw broers problemen kenden in Ghana (zie gehoor CGVS, p.7). Gelet op bovenstaande verklaringen en het feit dat uw problemen van lokale aard zijn en de traditionele regels en gebruiken betreffen, maakt u het bovendien niet aannemelijk dat u zich niet elders in Ghana zou kunnen vestigen om aan de situatie te ontkomen.

Uit al het voorgaande blijkt dat u bezwaarlijk kan stellen dat u uw land uit 'vrees voor vervolging' in de zin van de Vluchtelingenconventie van Genève heeft verlaten of dat u bij een eventuele terugkeer naar uw land van oorsprong een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming zou lopen.

De door u neergelegde documenten wijzigen hetgeen hiervoor werd uiteengezet niet. De door u in het kader van uw asielaanvraag neergelegde faxkopie van uw lidkaart van de Ghanese ziekteverzekering en de faxkopie van uw registratie kaart om in Ghana te mogen stemmen tonen uw identiteit aan, welke niet in twijfel wordt getrokken. De brief van uw oom Kwame Kumah dd.3.8.2011 stelt dat u in Abenase problemen kende omwille de chieftancy, maar deze brief betreft persoonlijke briefwisseling en betreft geen objectieve aanwijzing van uw beweerde vrees. Bovendien kan de waarachtigheid van de inhoud van dergelijk document onmogelijk worden nagegaan. De kopieën van uw reistickets en gegevens van het reisagentschap betreffen uw reisweg, wat hier niet ter discussie staat.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.“

1.2. Verzoeker verduidelijkt dat een deel van A.-familie gekant was tegen de opvolging.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker beroept zich op een schending van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet van 1980 en een schending van de materiële motiveringsplicht.

Verzoekers verwijst naar artikel 50, lid 1 van de vreemdelingenwet als verweer inzake de opgeworpen laattijdigheid van zijn asielaanvraag.

Verzoeker ontleedt artikel 1 van het Verdrag van Genève en voert aan, middels het citeren van zijn verklaringen, dat hij de gerezen onduidelijkheden heeft opgehelderd.

Verzoeker geeft een samenvatting inzake de persoon die hem aanwees als 'chieft' (de Queen Mother), wie zijn aanduiding goedkeurde (de ouderlingen van de families) en wie deze afwees (een deel van de A.-familie opgehitst door de rijke B.O.).

Verzoeker voert aan dat verweerder geen onderzoek heeft gedaan naar de tradities en of verzoekers verklaringen stroken met de traditie inzake de opvolging.

Verzoeker argumenteert waarom hij geen afstand kan doen van de troon.

Verzoeker duidt zijn vrees ten aanzien van de Queen Mother en stelt dat, indien de personen aangeduid door de Queen Mother hem zouden vinden, hij terug moet naar Abenase waar zijn leven in gevaar is omdat de A.-familie hem wil doden.

Verzoeksters echtgenote en kind wonen niet meer in Abenase en zijn vader is na zijn vlucht overleden; hoewel verzoeker de omstandigheden van deze dood niet kent is hij ervan overtuigd dat gebeurde naar aanleiding van verzoekers problemen.

Verzoeker betoogt dat hij geen intern vluchtalternatief heeft omwille van de bedreigingen.

Verzoekers vlucht kan aanzien worden als een *“quasi politieke overtuiging, minstens een sociaal gemotiveerde actie”*.

Verzoeker verwijst naar landeninformatie omtrent de werking van de politiediensten in Ghana om aan te tonen dat het redelijk is dat hij zich niet tot hen wendde.

2.2.1. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

Aangaande verzoekers verwijzing naar artikel 50, lid 1 van de vreemdelingenwet als verweer op de opgeworpen laattijdigheid van zijn asielaanvraag, verwijst verweerder terecht naar artikel 50ter van de vreemdelingenwet dat stelt dat de vreemdeling die het Rijk tracht binnen te komen zonder te voldoen aan de in artikel 2 gestelde voorwaarden, een asielaanvraag moet indienen bij de met de grenscontrole belaste overheden op het ogenblik dat deze nadere toelichting vragen over zijn motief om naar België te reizen. Verzoekers verklaring in zijn verzoekschrift dat hij uit onwetendheid bij zijn aankomst in België geen asiel heeft gevraagd, is eveneens een aanwijzing dat de ernst van de ingeroepen vrees in grote mate dient gerelativeerd te worden. Van iemand die zijn land ontvlucht op zoek naar bescherming kan verwacht worden dat hij die bescherming ook onmiddellijk vraagt bij aankomst en dus onmiddellijk asiel aanvraagt, en niet slechts nadat iemand in het gesloten centrum hem op die mogelijkheid gewezen heeft (gehoor CGVS, p.8; administratief dossier, stuk 10-11).

Verzoeker brengt geen begin van bewijs bij inzake de voorgehouden problematiek. Gelet op het feit dat blijkens zijn verklaringen (i) de vorige ‘chief’ in 2005 overleed (ii) dat hij 2011, hetzij zes jaar na het opvallen van de functie, werd verkozen om de overleden ‘chief’ op te volgen (iii) een menigte mensen gewapend op weg was naar het paleis en het ongenoegen aldus blijkbaar binnen een grote gemeenschap werd gedragen, klemt het des te meer dat verzoeker hiervan geen begin van bewijs bijbrengt. Het is immers een algemeen gekend gegeven dat een ‘chief’ binnen de Ghanese samenleving een belangrijke rol speelt en dat derhalve problemen inzake de opvolging gedocumenteerd en door de pers verslagen worden.

Waar verzoeker in het verzoekschrift aanvoert dat verweerder op geen enkele wijze een onderzoek heeft gevoerd naar de tradities inzake opvolging, dient te worden opgemerkt dat het niet aan verweerder is om lacunes in de bewijsvoering op te vullen. Verzoeker toont daarenboven op geen enkele wijze aan dat hij tijdens de beroepsprocedure in de onmogelijkheid was om stukken aangaande de traditionele erfopvolging bij te brengen.

Voormelde vaststellingen leiden tot de ongelooftwaardigheid van verzoekers relaas.

2.2.2. In het geval verzoekers aanstelling als ‘chief’ al geloofwaardig zou zijn, toont hij niet aan dat hij geen afstand kan doen van de troon. Verzoekers verklaringen inzake de houding van de Queen Mother

betreffen loutere beweringen en hij toont niet *in concreto* aan waarom het onmogelijk zou zijn afstand te doen, te meer daar volgens zijn verklaringen zijn aanstelling tot problemen leidde.

Daarenboven dient te worden vastgesteld dat verzoeker niet aantoont waarom hij geen beroep kan doen op de bescherming van de Ghanese autoriteiten. Verzoeker houdt voor dat hij door de Queen Mother werd aangesteld met het akkoord van de vele 'subchiefs' (CGVS, p.5) zodat hij de steun genoot van de traditionele gezagsdragers. Derhalve dient te worden aangenomen dat hij bij de autoriteiten bescherming kon zoeken teneinde de geweldpleging ten aanzien van zijn persoon, en bij uitbreiding ook ten aanzien van het gezag van de traditionele machtshebbers, te voorkomen en/of te verhinderen. De loutere verwijzing naar algemene informatie inzake corruptie in Ghana en het feit dat "*de politiediensten in zijn land van herkomst niet werken zoals in België*" is niet afdoende om deze nalatige houding te verantwoorden.

2.2.3. Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.3. Verzoeker ontwikkelt geen argumentatie inzake de subsidiaire beschermingsstatus. Gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn relaas (zie *sub* 2.2.1.) dan wel de voorhanden zijnde beschermingsmogelijkheden (zie *sub* 2.2.2.) evenals de elementen in het dossier toont verzoeker niet aan dat er in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf september tweeduizend en elf door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS